

Csodálatosak az Úrnak útjai!

Szűcs Sándor
www.apcselel29.hu

25. Zsoltár

Három kérdésre feleljünk meg ezeknek az Igéknek alapján: az első kérdésünk az: *Milyenek Isten útjai?*, a második: *hogyan ezzel szemben milyenek a mi útjaink?*, és a harmadik, *hogyan miképpen indulhatunk el a saját útjaink helyett végre az Isten csodálatos útjain?* – Olyan jó volna, ha az első kérdésre adott válaszokat elhinnénk úgy, ahogyan azt a mi Urunk elénk adja ebben a zsoltárban, a második kérdésre adott válaszokat őszintén beismernénk mi is, és a harmadik kérdésre adott válaszok szerint elindulnánk mindannyian az Isten csodálatos útjain a menny felé!

I. Milyenek tehát az Isten útjai?

1.) Az első, amit szeretnék itt kiemelni, hogy *elrejtett utak*. Ez abból derül ki ebben a zsoltárban, hogy Dávid az Úrhoz imádkozik, hogy mutassa meg az Ő útjait, ismertesse meg az Ő ösvényeit – mert egyedül, önmagában nem találja azokat.

Isten útjai elrejtett utak. Nem hivalkodóak. Nem csillogóak. Nem reklámozzák magukat úton-útfélen, óriásplakáton vagy a televízióban két film között. Annyira kifejező, ahogy az angol nyelvű Bibliákban, amikor az Úr Jézus a Hegyi beszédben a keskeny és a széles útról beszél, ezt a széles utat úgy fordítják, hogy „broad way”. Mint New Yorkban az a bizonyos csillogásáról, divatjáról, szórakoztató klubjairól, színházairól és gazdagságáról híres út. Nos, Isten útjai éppen nem ilyenek. Mert nem kínálnak földi élvezeteket, nem garantálnak anyagi gazdagságot, sikert vagy hatalmat. Sőt, éppen az ellenkező irányba vezetnek: akik azon járnak, immáron nem földi kincseket gyűjtenek, amiket a moly megemészthet vagy a rablók ellopnak, hanem mennyei kincseket, amiket senki el nem vehet tőlük, ami igazán gazdaggá teszi az életüket, és amiből mindig jut másoknak is. Mennyei örömet, békességet, alázatot, szeretetet, megbocsátást, türelmet, irgalmasságot: ilyen kincseket találni azon az elrejtett, keskeny úton.

2.) Isten útjai: *igaz utak*. Nem csapnak be, mint annyi más ebben a világban. *Igaz és igazságos* utak, mert maga Isten jár és uralkodik rajtuk.

De mit is jelent ez? Egyrészt azt, hogy aki ezeken az utakon jár, az ismerheti meg igazán önmagát is, és Istenét is. Az kap valóságos képet erről a világról, erről az életről, és ebben az életben a saját mindennapjairól. És csak ezeken az utakon találhatja meg mindennek az igazi értelmét és célját. Másrészt pedig azt jelenti, hogy Isten útjai azért igazak, mert Isten mindig megtartja azt, amit ezeken az utakon ígért a rajta járóknak. Ő mindig hű marad a szövetségéhez, ez az Ő igazsága, sőt, még azon túl is: ez az Ő kegyelme.

3.) És éppen ezért Isten útjai *kegyelmes utak* egyben. Azt írja a zsoltáros: „Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség ... szemem állandóan az Úrra néz, mert Ő szabadítja ki lábamat a csapdából ...” – mintha az Újszövetséget olvasnánk, ahol Pál apostol azt írja: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál ...”. Mert Isten kegyelme az, amelyik a rosszból is jót tud kihozni, amely az emberiség legnagyobb gonoszságából, Isten Szentjének golgotai keresztfeszítéséből is a legnagyobb jót hozta ki: általa mindannyiunk üdvösségét készítette el.

Isten útjai kegyelmes utak, mert nem az érdemeink, hiányos képességeink vagy hűségünk szerint kanyarognak, hanem az isteni szeretet igazgatja azokat. Valaki azt írta: „a kegyelem Isten jókedve, amely arra indítja, hogy javait kiárassza a méltatlanokra.” Nos Isten útjai ilyen utak, ahol az Ő mennyei ajándékait kínálja és nem kér érte cserébe semmit, csak azt, hogy fogadjuk el azokat és éljük általuk.

4.) Isten útjai *áldásos utak*. Az áldás azt jelenti, hogy mi itt a földön elkezdünk valamit, és az Úr hozzáteszi azt a mennyei pluszt, ami megadja annak a valódi, örökkévaló értékét. Azt írja Dávid: „*Azt az embert, aki féli az Urat, oktatja Ő, hogy melyik utat válassza. Élete boldog marad, és utódai öröklik a földet.*” – Az, hogy az élete boldog marad minden körülmények között, és hogy az utódaira mindig lesz mit hagynia, ha mást nem is, de életének gazdagságát – ez az az áldás, amit ezen az úton lelhetünk.

5.) És végül Isten útjai *dicső utak* – mert a mennyei dicsőségbe vezetnek. Nem érnek véget néhány évtized múlva, nem szabhat gátat ott betegség, nyomorúság vagy halál: mert aki ezen az úton jár, annak örök élete van, arra maga az Úr vár az út végén. És akkor elkezdődik valami új, valami kimondhatatlanul szebb és tartalmasabb, mint ami ezeken a szép és tartalmas utakon a miénk lehetett.

Ilyenek tehát az Isten csodálatos útjai: elrejtett utak, amelyeket mégis érdemes megkeresni; igaz utak, amelyek soha nem csapnak be; kegyelmes utak, amelyek mindig többet adnak, mint amit mi megérdemelnénk; áldásos utak, amelyeken maga az Úr pótolja ki és teljesíti be a mi életünket; és végül dicső utak, amelyek átvezetnek az örökkévalóságba, az Istennel való kibeszélhetetlen együttélésbe.

II. Most azt nézzük meg őszintén, hogy ezzel szemben milyenek a mi emberi útjaink?

1.) Ha becsületesen beismerjük, azt kell mondanunk: bizony *tévtutak*. Megannyi hamis végállomást kínálnak, ha kínálnak egyáltalán, mert vannak olyan útjaink is, amelyeken egyáltalán semmiféle célt nem találunk. Értelmetlenek és céltalanok. Mi mégis sokszor ezeken járunk. Mert elvakít bennünket az út szélessége, lám mennyi minden elfér rajta, mennyi minden belefér az ilyen életbe; elámít a csillogása, a gazdagsága, a bölcsessége. Rohanunk utánuk, kergetünk valamiféle elérhetetlen célt, közben tönkretesszük magunkat is meg egymást is, és az életünk végén rendszerint rájövünk, hogy mindennek semmi értelme nem volt. Mire meggazdagodnánk, tönkremegy az egészségünk - mire visszazereznénk az egészségünket, elúszna a gazdagságunk. A szeretetünk érdekszeretet, az örömünk inkább csak mámor, a békességünk mindig a környezetünktől függ, és az életünk mozgatórugója rendszerint az önzés. Tévtutakon járunk, általában már menet közben kiábrándulunk, becsapnak és kifacsarnak bennünket ezek az utak.

2.) A mi útjaink *vétkekkel és bűnökkel terhes utak*. Az őszinte ember Dáviddal együtt kiált fel: „*A Te nevedért Uram, bocsásd meg bűneimet, mert sok van!*” A magunk választotta utakon nem is tudunk mást tenni, csak vétkezni. Mert a bűnünk azzal kezdődik, hogy nem az Isten útján járunk. Hogy bár Ő egyértelműen megmutatta az egyetlen utat Jézus Krisztusban – de mi elvetjük azt. Mert nem vonzó, mert nem hisszük, hogy tényleg igaz, mert a barátaink is csak kinevetnének, ha arra az útra tévednénk. Inkább járjuk a saját utainkat, és azt hazudjuk, hogy nekünk van igazunk, és megraboljuk a másik ember pénztárcáját éppúgy mint az érzéseit, ha keresztezi utunk valaki másét, könyörtelenül átgázolunk rajta ... a mi útjaink az emberek ellen és az Isten ellen elkövetett bűnökkel kikövezett utak.

3.) De ezen túl a mi útjaink *nyomorúságos és szenvedésekkel teli utak*. Éppen azért, mert azokon járva csak nyomorúságot és szenvedést okozunk egymásnak is, meg önmagunknak is. Tessék körbenézni az utcákon, tessék végignézni egy tévéhíradót: tele van szenvedéssel, igazságtalansággal, gyűlölettel, amit az egyik ember vagy az egyik nép okoz a másiknak. És mindezt miért? Mert az Isten által felkínált út nem kellett!

4.) És hova vezetnek ezek a mi emberi útjaink? A halálba. És nemcsak a testi halálba, sokkal inkább a lelki pusztulásba. Mert már sokszor ebben az életben megöljük egymásban a szeretetet, kioltjuk egymásban az örömet, elpusztítjuk a bennünket a másikkal összekötő közösséget. Mert nem vagyunk hajlandók letérni egy tapodtat sem a mi saját útjainkról. Mert annyira görcsösen kapaszkodunk saját magunkba, hogy a kezünket, a szívünket már senki más felé nem tudjuk kinyújtani.

Ha becsületesen és őszintén végiggondoljuk a mi útjainkat, akkor be kell ismernünk: bizony ilyenek azok, ilyen a mi egész istentelen világunk és életünk.

De nem kell ennek így maradnia, és éppen ez ennek a zsoltárnak a lehangsúlyosabb üzenete:

III. Hogyan válthatunk: hogyan indulhatunk el a saját útjaink helyett végre az Isten csodálatos útjain?

1.) Kezdjük azzal, amivel Dávid is kezdi ennek a zsoltárnak az elején: „*Bened bízom, Istenem ...!*” – e nélkül a bizalom nélkül nem lehet, de nem is érdemes elindulni az Isten útján. Viszont ez a bizalom nem *szimpátiát* jelent: hogy ez az út is biztos szép lesz, nézzük meg, merre vezet. Amikor a Biblia bizalomról, hitről beszél, akkor azt mondja, hogy az belső meggyőződésből fakad és feltétel nélküli. *Bened bízom, Istenem* – azt jelenti: elhiszem, amit a Te utaidról mondtál, éppúgy, mint amit rólam elmondtál. Beismerem, hogy bűnös vagyok, de bízom Benned, elhiszem, hogy Te ezen változtatni tudsz, a bűneimből megmenthetsz és új életet adhatsz nekem.

2.) De hogyan kezdődik ez el? Merre induljak? Most kérhetjük mi is Dáviddal együtt: „*Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!*” – És ha bízunk, ha hiszünk, ha kérjük, akkor az Úr bemutatkozik nekünk, elmondja, hogy „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*”, és megszólít bennünket az Igén, az igehirdetésen keresztül, egyszerű szavakkal megmutatja, hogy mit kell tennünk, hogy az Ő útja merre vezet. És minél tovább járunk rajta, annál egyenesebb lesz előttünk ez az út.

3.) Azonban van egy feltétele annak, hogy ez az út számunkra valóban az Isten igazságának, kegyelmének, áldásának és dicsőségének útja lehessen. A 10. versben így írja Dávid: „*Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség – azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit!*” – Isten csodálatos útjainak titka az *engedelmesség*. Az az engedelmesség, ami abból a feltétlen bizalomból fakad, amivel rábízunk az életünket a mi Urunkra, mert hiszük, hogy Ő jobban tudja, hogy nekünk mire van szükségünk, és az mikor és hogyan lehet a miénk. Engedelmeskedünk, azaz nem bíráljuk felül Isten szövetségét és intelmeit, hanem azokhoz igazítjuk az életünket. Engedelmeskedünk, azaz a számunkra kijelölt úton követjük a mi Mesterünket, és nem teszünk kitérőket, nem maradunk le, nem fordulunk vissza, hanem állhatatosan megyünk Jézus Krisztus nyomdokaiban.

4.) Azonban ennek az engedelmességnek is van egy titka (14. vers): „*Közösségben van az Úr az Őt féltőkkel ...*” – a mi engedelmességünk, a mi úton járásunk az Istennel való naponkénti, személyes közösségünkben táplálkozik. Abból, hogy először Ő beszél hozzám: a csendességben, a Biblián keresztül, a lekipásztoron vagy egy testvéremmel keresztül. És én komolyan veszem azt, amit Ő mond nekem. És azután, hogy komolyan vettem, én beszélek Őhöz: imádkozok. És elmondom mindazt, amivel a az életem tele van, vagy ami a szívemet nyomja. Hálával magasztalom Őt, vagy bocsánatot, tanácsot, útmutatást kérek Tőle. És azután ez kezdődik előről: Ő válaszol nekem. Én komolyan veszem az Ő válaszát. Elfogadom akkor is, ha még pillanatnyilag nem értem, vagy számomra nem tűnik kedvezőnek. De azután, hogy meghallottam az Ő üzenetét, meg is cselekszem. És az eredményt ismét az Úr elé viszem. – Ezt jelenti az, hogy *közösségben van az Úr az Őt féltőkkel*. És ez a bizonyosága annak is, hogy mi az Ő útjain járunk.

Íme, ezen a zsoltáron keresztül azt akarta szembeállítani előttünk a mi Urunk, hogy milyenek a mi emberi útjaink, és milyenek az Ő csodálatos útjai. És ha valaki a saját, bűnökkel terhelt, halálos útról meg akar térni az Isten útjára, az útmutatást is kiolvashatta ebből a zsoltárból. Adja meg az Úr az Ő kegyelméből, hogy Istennek ezt a ma délelőtti üzenetét mindnyájan a szívünkbe zárjuk, és Istennek csodálatos útjait az Ő segítségével mindnyájan megtaláljuk.